

Szerelmes pornográfia

Válogatás a *Subah Zoltán* álneven megjelent *Márta* (1988), *Márta, folytassuk* (1990) kötetek, valamint a *Márta lelépett* című kézirat erotikus verseiből

„És ott lohol a magányos toportyán!
Frissebb, vígabb, mint kortársai, vállát
nem húzza le karoló kéz, gerince
egyenes és bátran forog a formás
pipik után...”

Kihaszználva a hiány konjunktúráját – megélhetési céllal (is) – készítette el Soós Zoltán a *Márta*-ciklust, talán fintoros hatyúdálnak szánta, egy költői pálya lezárásának.

Érzékiség és művészet. Erato a szerelmes és erotikus költészet műzsája. Számptalan költő hódolt ennek az Istenasszonynak, kutatva a megfejthetetlen titkot és keresni nála a kellemes borzongást. „A két legnagyobb dolog, ami a lélekben lehet, a vallás és szerelem” – vélte az 1941-ben ötvennyolc éves korában elhunyt Babits.

(Irodalom)tanításunkban általában kevés szó esik a testi szerelem és a szexualitás nyílt és profán megnyilatkozásairól. „A testkultusz lelki-szellemi vetülete mellett a tradicionális és naturális testi szerelem kifejeződése jelentős szerephez jutott költészetünk fejlődéstörténetében is – noha kétségtelen, hogy a tiltás, a szexualitást övező tabu működése (nem ritkán egyházi segédlettel) művelődéstörténetünk számára nem mindig volt éppen kedvező hatással. Ennek következtében sokáig nehezen elérhetőek voltak azok a szövegek, melyek évszázadokkal ezelőtt születtek e tárgyban.” (Muhel Gábor: Testiség és érzékiség a magyar költészeti hagyományban. In: Comitatus. 2014. 4/1., p. 6.) Valami álságos szemérem „tiltja” a szerelem, illetve ennek testiségben történő fogalmi megjelenítését (hogy csak a költészet műformájáról essék szó). Az álnevet használó költő talán nem véletlenül dönt úgy, amikor *Subah Zoltán* neve mögé rejtőzik. (Talán ő maga sem volt eléggé tisztában műve egyértelműen kedvező fogadtatásával.)

Viszont a szerelem testi megnyilvánulása meglelt (?) férfi korban himnikus állapotba hozta őt, kikívánczolt ez a tetőtől talpig felkavaró életérzés és ennek az élménynek a hatására szinte ontotta magából e verseket. Természetesen ne keressünk a versekben epekedést a vágyott nő után – itt valóságos harc folyik két emberi test között a szexualitás teljes beteljesüléséért. E létszemlélet alapja az életöröm – persze beszüremkedik a mindennapok (akár politikai) megfricskázása is.

E versek szerelem-felfogása férfi és nő kapcsolatának tartalmát és célját az erotikus együttlétben, a gyönyör extázisában látja. A szubjektum zártságának „pillanatnyi” megszűnése az egyetlen lehetőségünk, hogy *nevethessünk* tulajdon létünk, egyediségünk fölött.

A *Márta*-kötetekben levő versek – bár a szexualitásról szólnak – mégsem egyhangúak. Nyelvi lelemények, ironikus fricskák, metaforák teszik üdítővé.

Márta

MÁRTA FELTÁMASZT

Mikor vénecske röhögéssel
– mint aki kész, sorsát megérti –
úgy szóltam fáradt *fütykösömről*,
hogy: „Puhasága sem a régi!
Kicsontozta a szesz, a rothadt
pia!” – s készpénznek vettem bárgyú
orvosok lökött makogását:
– akkor jöttél, te, Tündérszájú!
Nagyot rúgtál magányom páncél-
falán, aztán rám törtél bátran,
pucér testtel jöttél, Megváltóm,
Trabanton, egy szál nagykabátban!
Mehajoltál az esett *szerszám*
előtt – s mint anyaállat szája
dédelgeti fiókáját – úgy
vetted tündér-ajkadba, Márta!

Csodatévó szádtól azóta
diadalmasan ágál, spriccel,
s köpül veled vígan, varázslóm,
feltámadt kedvvel, új „gerinccel”!

MÁRTA ÉS A TRÁGÁRSÁG

Trágár vagyok. Tudom. Röstellem is.
De te legalább szép szavú vagy, Márta.
Mocskos korunkban patyolat-beszédű.
Óvodások, ifjak, nők, férfiak, míg
kötőszóként is lassan nemi szervet
forgatnak a szájukban – s látod, én is
trágárkodom, mert rohadt a világ –:
te minden durvaságra szép szavakkal,
ékes beszéddel válaszolsz nekem.
Még *bibizésünk* elkerülhetetlen
vad szavait is széppé igazítod!
Szeretkezésünk ÜNNEP, én FURUGLÁT
működtetek nászunkban, vele CÉLZOK
éj-fekete BUNDÁCSKÁD közepébe,

s *ahogy* mondod, az maga izgatóbb,
mintha mindent valós nevén neveznél.
– Ó, tiszta lelked forradalma volt az,
amikor egy őrjöngő ÜNNEPEN
égető ajkad azt susogta: *puncim!*
Robbant e szó, mintha egy földi szentként
ajnározott, malaszttal teljes püspök
a szószékről LÓFASZT! kiáltana.
Kupakolásról sem hallak fecsegni,
ám mívelni szereted s nagyon érted!
Művésze vagy... Nem így nemednek számos
megcsúfolója, ki trágár szavakkal
úgy liheg a szexről, hogy azt hihetnéd:
ez egy csoda-*mindzsóju* csoda-kanca,
az ágyban meg csak eldobja magát
s nincs erő, ami lusta fenekét
mozdítaná – uram bocsá' –: dobálná,
csak hever ott, akár egy fapina.

Trágár vagyok. Tudom. Röstelkedem.
Te helyettem is szép szavú vagy, Márta.
Ocsmánykodó korunkban legalább
te beszélj tisztán, magyarul, s te légy
ünnepeim tudós társa: az ágyban
bátran javítsd ki trágárságaim!
Hisz meglehet, ha még soká *subázunk*:
ragad valami rám.

S ha „jó a végzet”,
ha a *furugla* végleg „eltörik”:
nyugtathatom magam, hogy bár nem áll fel,
de megtanultam illendően beszélni!

MÁRTA BUGYI NÉLKÜL

Mikor először jöttél bugyi nélkül
s markolni kezdtem – már-már gyermeteg
örvendéssel – imádott farocskád,
s a megszokottnál forróbb volt a szoknyád:
majd elharaptam kósza nyelvedet.
Olyan vadító volt – e lényegében
picike ügy –, hogy átsüt a ruhán
s bugyi nélkül lüktet, idomul, hergel
kis tomporod: hipp-hopp, bizsergő nyelvvel
rokolyád alá buktam, Mártikám!
Bundádba fűrtam arcom. (Bunda, bunda:

ízlelgetem a szót, hisz általad
becéztetik ekképp *bukszád* bozontja.)
És percekig – gügyögve és morogva –
maradtam ott, mint aki rád ragadt.
Vagy órák teltek így? Te már topogtál,
túsarkadig rándult az izgalom.
Nevetve gyúrtad fejem: „*Te! Te, jaj, már
nem bírom! Bújj ki, beste irodalmár!*”
S látva, ágyéköd azért sem hagyom,
már könyörögtél: „*Bújj ki, duondi vénség!
Tessék kibújni, Csigabiga úr!
Bújj ki, Manócska! Bújj, nyelved éget!
Kossuth-díjat kapsz, adómentességet!
Ennyi csóktól a bundám kifakul!
Bújj ki, te, gaz...!*” S tán megsejtetted akkor
mámorom szoknyád harangja alatt:
Te állsz, én térden: *szobor lettünk ketten,*
markomban forró feneked, s öledben
arccal találtam meg nyugalmamat!
A tested békém fészke lett, a gondok
szétgurultak, mint kibuggyant higany.
Megsejtetted, veled teljes a „formám”,
s számomra nincs már: adó, vita, kormány,
csak bundás puncid, csak az, ami VAN!

MÁRTA MEGSZEREZ MAGÁNAK

Dicsértessék, Marxista Egyetem!
Te, kedves Esti Időmúlató, bölcs,
Elvégeztem De Minek-iskola!
Dicsértessék!

Bár így tisztelni téged
kockázatos kockáztató hazámban,
(ahol is mára Marxtól csak a *tőkét,*
a *tőke* szót idézzük nyakra-főre
s kezdjük rühellni tanításait),
én mégis téged imádlak, hisz néked
köszönhetem Mártika punciját.
– Remeteségem, önkínzó magányom
már-már kellemes burája alatt
nem vettem észre ama drága asszony
tíz éve tartó magakelletését!
Sértettségemben mélyen elhülyülve
nem viszonztam pillantásait!
Konok hitét, hogy egyszer az enyém lesz

(vagy helyesebben: megszerez magának)
nem vettem észre, nem, én vadbarom!
Közönyöm meg csak serkentette Őt,
s mivel a fenti esti egyetem
hallgatójaként meredek vitákban
pallérozódott: egyik oktatóját
tisztelte meg „problémájával” egyszer:
„Kezdeményezhet-é férjes asszony
– EGYENJOGÚSÁG! – szerelmi viszonyt?!”
A méla diplomás (talán magára
gondolt alanyként) rávágta: IGEN!
S mert Márta lelkem ama kevesek
igaz nyájába tartozott, akik
szentírásként hallgatják oktatóik
szavát: számomra felvirradt a nap!
– Még aznap este meglepett! Meg ám!
Könyvvel jött, kért, hogy dedikáljam, aztán
hogyan álldogáltunk, mint két szélütött:
minden avítt illemtet farba rúgva
hozzám csapódott, sután átnyalábolt,
és úgy lesmárolt, hogy nyögtem belé!
Bátorságától rémült volt a kedves,
s kedvességétől rémült lettem én!
(Hogyisne, vége szent békémnek, vége
kárpalásmentes létemnek, s a fő:
agancsos férjek megkeseredett
bosszújából is elegendem volt egyszer!)

És fenyegetni kezdtem: vén hülyének,
dagadt kopasznak címeztem magam,
s hogy: göthös vagyok, rigolyás mizantróp,
fokhagymafaló, búzhödt impotens,
fingos, ikszlábú, csonka, horkolós!
– A sok mocskot csak lecsókolta számról,
nyakamhoz bújt, majd letérdelt elém:
(ki húzta le a nadrágon a cipzárt?
Ő azt hitte, hogy én, én azt, hogy ő)
s az eszmélkedő, ámuló *furuglát*
imára kulcsolt kézzel elorozta,
és fogta, fogta, fogta, szopta, fogta!
És fogja ma is: el nem engedi!

MÁRTA NÉGYKÉZLÁB

Csödörré tettél, igen, én szerelmem,
csödörré tettél: fáradt *tergenyést*,

hisz *kancakuckód* ízét érzi nyelvem
reggeltől estig, váltig vágy emészt!
S mert ötnaponta kerülünk csak ágyba,
(picike asszony: őriz a család!)
leveleket küldesz naponta, Márta,
s rímekben vívod szerelmi csatád.
– Lám, legutóbb is hogy írtad le vágyad,
(mire képes a tíz éves „hiány”):
Búzatengerben nyargalsz, én utánad,
te, a bennszülött belvárosi lány
előlem futsz, egy szál lenge ruhában,
letépem rólad, te szaladsz tovább,
pucéron rohansz a nyár aranyában,
búzaszálak béklyóznák a bokád,
te futsz tovább; érett, mohó kalászkok
ölelik combod, paskolják öled,
már-már beérlek, már hátadra mászok,
téged négykézláb lök a lendület!
Akkor megállsz! Nekifeszülsz a földnek!
Két kezed búzanyalábot szorít!
Térded támaszt keres a sárga szőnyeg
hátán! Feneked felágaskodik!
Puncid szemez a nappal! Föléd érek!
Tomporod felől hajlok rád!

S vidám
nyihogással (lám, mit tesznek a gének!)
én addig *háglak, háglak*, mint a mének,
míg egy „kaszalnyi” búzát ki nem tépett
kezed!...

– írod, te, *nagyvárosi lány!*

Restelkedő utóhang:

Jaj, nem mi vagyunk mi, ha fenti álmod
nem próbáljuk ki menten, mint lehet.
Csak búzatáblák helyett paneltáblák
vesznek körül: teszünk egy pucér vágatát
a szobában, aranyos seggedet
kánikulai nap süti, az ablak
tárva, lihegve négykézlábra állsz,
úgy kocogsz egy kört, én, persze, utánad,
aztán megtorpansz, homorú a hátad,
karodra dőlsz... s én, numera-vadász
panel-csődör, *háglak*, csak egyre *háglak!*...

(S hogy mégsem volt ez álomi gyönyör
s e figurából ennyi kell, de több nem?:
a proli-perzsán *etyekölés* közben
csontig lement a térdüinkről a bőr!)

MÁRTA PORNÓ VIDEÓJA

Furulyáztál. Én szájharmonikáztam.
Holdvilág-popód homlokom felett.
Előbb „hat órát” mutatott a testünk,
majd egymás fölé csúszva: „éjfelet”.
Majd virgonckodván e „köznap” pózban,
egyszer megálltál... ellazult karod...
oldalra néztél... s polipöleléssel
kaptál el újra! Örjögő farod
szárnyalt, „csőrében” *édesgyökeremmel*,
hogy azt se tudtam, hol áll a fejem,
s már azt vigyáztam csak, hogy ki ne csússzak
vad ritmusodból, én egyetlenem,
s egyáltalán, hogy fölötted maradjak!
Azt hittem, szívem szétveti a vér!...
Majd megnyugodtunk, s fülembé susogtad,
honnan a vadság, a plusz-szenvedély.

A muzsikáló heverővel szemben
egy ócska szekrény, fényezett falát
hangulatlámpánk sejtelmes tükörré,
– nem! –: képernyővé varázsolta át!
Véletlenül tűnt szemedbe a kaszni-
tükrözte „pornó”: hogy kefélsz velem,
vergődő testünk, kalimpáló lábad
s tövében buzgón mozgó fenekem!
S téged, ki úgyis csúcsokon szökelsz, most
szinte az ürbe röpített e kép!...
Mártám! Ezentúl naponta kencélem
e vén sifon áldott felületét!
S kit érdekel már „reform-burzsoáink”
„szuper”-videó-masinái, hol
„extra”-daliák „extra”-csajjal kúrnak
s *bagzásuk* hervadt vágyakat csihol.
A te „videód” a legolcsóbb, Márta:
csak annyi kell, hogy ledőlünk az ágyra,
csókcsata, aztán a kezdő löket,
valami fény, egy politúros szekrény –
s micsoda műsort kanyarít, szívecském,
kemence-puncid, röpdöső öled!

SZEMÉRMES ZÁRSZÓ

Olvasóm, vége! S nehogy vad bikának
képzeld, ki bigott szipirtyókat bőszít,
s bús bömböléssel kergeti a város
kihívó szemű, hamvas kis üszőit!

Márta karjában vagyok nagy-legény én.
Ő szítja lángom. Csak övé az érdem:
hisz teste minden porcikája élvez!...
És élvez: ülve, állva, fekve, térden!

Szeretkezésünk kis könyvén ha mégis
megbotránkoztál: PARDON! s újra: PARDON!
Márta-csiholta dalok ezek, testvér:
ő a nagy művész! ÉN CSAK ODATARTOM.

Márta, folytassuk!

MÁRTA PERVERZITÁSA

Mi vagyok én: a te perverzitásod?
Hisz annyi bika: nagy-botú magyar
poéta, páncél-tökű fiatal
irodalmár ácsingózik a mások

nőjére, kik isteníténék áldott
hüvely-mozgásod, s dőlhetne pazar
puncid múzsai csókjától a dal...
Parnasszusra röpítne szárnyalásod!

Az okos nő – gondolván a jövőre –
nálánál jóval ifjabb szeretőre
startol s megszerzi, ha török-szakad!

Te meg, szerelmem, épp egy százszor ejtett
(s ki tudja már: ejtett vagy *elfelejtett*)
vén rozogával bünteted magad!

MÁRTA PUNCI-KRITIKÁJA

Pontosan fele kazettányit
subáztunk aznap. „Marha-jó
bohóckodás volt!” Öltözéked:
mindössze egy fejhallgató,

azt is zsinór kötötte hozzám,
vagyis „ruhámhoz”, s ez mi más
volt, mint nyakba-akasztott walkman.
(Okos kis műszer, nem vitás.)

– Meztelenül ültünk a kégli
panel-forró „ege” alatt:
„Mímeljünk – mondtad – rockzenére
szerelmeskedő ifjakat!”

S mint annyiszor már, e vad ötlet
után is tett következett,
így lett szerelmes toalettünk
ama sztereo-szerkezet;

így ültél ölembe lovagló
pózban, tárva, szemben velem,
így kezdted mohón masszírozni
– még tartózkodó – fegyverem.

Mikorra hozzád hangolódtam,
ágyékom is megemberült:
kuncogva helyére vezetted
az engedelmes *egyszeműt*.

Én becsúsztam, te nyomogattad
a kis gép billentyűzetét,
s vártad – még mozdulatlan öllel –
az „ütemet adó” zenét.

De meglepődtél, hogy füledbe
zene helyett az én szerény
versmondó hangom szólt: ajándék,
tenéked készítettem én!

Csak sejtetted a Márta-versek
létét, s egyszerre – hallga csak! –:
„Illesse puncid ajkam” – bömbölt
sztereóban a hangszalag.

Láttam: meghökkent arcodon az
engesztelő öröm jelét,

s lelkes öleddel utánozni
kezdted a versek ütemét!

– Ó, hetyke jambusok s ti, sánta
trocheusok – mit ösztönös
elmével papírra vettem:
ütemetek most itt köröz,

feszít, lüktet, elenged, béklyóz
igyekvő szerszámom körül,
lejtésetek, ha fals, ha botló:
szegény *brokim* kipenderül!

Ó, áldott, lassú, lusta *blank-vers*!
Míg az szólt, pihent az öled,
csak a rebbenő hüvelyizmok
jelezték, hogy még mi jöhet!

– Zengtek a buja Márta-strófák
füledbe, s úgy adtad tovább:
puncid lázasan értelmezte
ciklusom minden kis sorát!

S mikorra felgyorsult a hinta,
már nemcsak száguldó sunád
elemezte-élte a versek
hatását, sodró ritmusát,

hanem a szád, a drága szád is:
az addig halk nyögéseket
harsány szöveg követte: „Jaj!... Te!
Megőrülök!... Mond: jó neked!

Juj... de... finom! Így... így! A... versek
cso-dá-sak! Jó... hogy... ott fogod!
Csókold a mellem!” – kiabáltad,
pedig azt hitted: suttogod.

Fejhallgatód csaló varázsa
miatt zengett a ház, aki
hallotta, sírt az irigységtől!
A szomszéd kamasz lányai

– szinte látom –: magukhoz nyúltak,
hisz többször verték a falat!...
Egyszerre értünk a végére,
te, Mártám, én – és a szalag!

– Fél kazettányit kamatyoltunk!
S azóta csendes dili bánt:

akkor dőlt el a Márta-könyvek
sorsa – s máig se köszöntem meg
azt a *perdöntő kritikát!*

MÁRTÁZZ!!!

Emberek, eszmék által megcsalva
éltem, kudarcom jeleit betűzve,
amikor öled bánatom elűzte
s lusta *frigyákom* „munkára” kapatta.
– Felszabadultam veled! „Konok fajta”
lettem ismét, ki magát meg nem hajtja:
korán keljen, ki engem újra átráz!
Mellemen öreg hippy-jelvény, rajta:
„Köpj az aljas politikára: MÁRTÁZZ!!!”

ZÁRÓLEVÉL EGY VALÓDI MÁRTÁHOZ

Háborgása meglepett, drága hölgyem!
Levele hangja fájt! Ha kiskegyed
e zűrzavarban elfeledte volna,
hogymire való ama szerv, ami
magának is van (ha igaz) s amelyet
– levele szerint – mocskos és paraszt
szándékkal többször is nevének neveztem,
(szép magyarsággal: pinának), nos, akkor
ezer bocsánatot! Küldje vissza könyvem!
Nem oda szántam! Rossz kézbe került!

Már más az ábra MÁSODIKNAK írt
levelét nézve. (Felismertem ám
a stílusát, betűit és a postát).
Itt ön keményen „kikelve magából”
tiltakozik és „kikéri magának”,
hogymint szent és tiszta nevüket: a Mártát
(mert ön is Márta, a lánya is Márta)
bemocskolom, meghurcolom – mert „pornó”-
könyvem címlapján ez a név virít.
Hát jó. Ezennel bocsásson meg nekem
minden magyar Márta: a pólyás Márták,

tinédzser Márták, meg a nagyobb Márták,
azok, akiket eztán visznek ágyba,
azok, akik már rajta vannak és
az istennek se szállnának le róla,
és azok, akiknek a nászi fekhely
csak szelíd, csendes pihenésre kell...

Végezetül, drágám, ha HARMADIK
levelét falom, amelyben leírja,
hogyan férjecskeje az ön tudta nélkül
színtén MÁRTÁT vásárolt s estelente
remegve abból felolvass magának,
s maga – magán elcsodálkozva – rája
fonódik, mint a kobra...

Akkor: ünnep!

Részemről minden háborgás elfeledve,
s elmondom, a CÍM hogyan született:

Édes szeretőm – mint ahogy megírtam –
szeretkezéskor folyvást csúcson
szökell (magyarul: sorozatban élvez,
melyhez hasonló ritka tehetséget
kívánok, kedves, önnek is). – Egy éjjel,
merő játékból, „Sorozatvetőnek”
szólítottam őt, vagyis KATYUSA
nevet kapott az igazi helyett.

A versekben már Kátyának becéztem,
(s Kátya címmel kering több kézirat
barátaim közt), s ma is ez a címe,
ha nem jelez az agyalágyult kontroll,
ha nem mondják: „Jaj, mit szólnak a szovjet
elvtársak!”...

Szörnyen szégyellem, de máris
új név után kutattam. S mert a Kátya
gyakran került „rímhelyzetbe”, csakis
hozzá hasonlót illenék találnom.
Elő a naptárt, s íme: Pálma, Sára,
Klára és Márta: a mustra csak ennyi;
s mert „ex-Kátyának” csak a Márta tetszett:
így lett kalandos könyvem címe ez.

Befejezésül: vegye magyarázó
soraimat jó szívvel!

Hogyha férje
nem unja meg a *versmondást*, s kegyed
odaadóan *fogadja be*: hátha
visszatálnak a volt (ha volt) MINDENT-
BELE szeretkezések ritmusához
s pitykéznek vígan, mint kezdetben – akkor
mondhatjuk, térvén Mártával az ágyba:

mégis megérte könyvem közreadni,
ez jó mulatság, közös munka volt!

Márta lelépett

*Hát ilyen az a bazi-nagy imádat?
Az a tomboló szerelem? A bösz?!
Mely úgy mutatta buzgó kis pinádat,
hogy páratlan, hogy mindent megelőz!*

*Kábultam, ahogy tukmálva kínáltad!
Rajongtam érte, mint egy eszelős!
Majd téged gyászba borított a bánat:
hogy istennek se leszek újra nő!*

*Sebaj világ. A nő „míg él, remél”!
Hogy feltűnt egy új házasságlevél
ábrándja: tova taszított a sors.*

*Ülök – veled már más manus kefél –,
s nézek: fejembe hisz sehogy se fér:
ENGEM IMÁDSZ ÉS MÁSSAL KAMATYOLSZ?!*

A „ZÖLDSZEMŰ SZÖRNY”

Szégyen! Szégyen! Egyszer röhögtem rajtuk,
másszor szántam őket, a Zöldszemű Szörny,
a gyomorszájat tépő féltékenység
kapkodó-szemű rabszolgáit! Őket:
az órát leső, a pár percnyi késést
noteszba jegyző-összegező, arcot
lopva fürkésző, testet és ruhát
s lehetetet szagoló páriákat!
A – tényleg bűnös vagy csak szerencsétlen –
párjuk után lopakodókat! Köztük
a holnap szédült gyilkosait – vagy bús
öngyilkosait, akik tán erősebb
szívüek, mint a többi s nem a *csalfát*
vágják haza, hanem önmagukat.

(Tettük oka gyakran nem is egy tündér,
egy édes nőstény tünemény, egy áldott
punci, hanem egy hájhurkás, amorf
tehén, vagy smirgli-nő, aszott picca!)

Szégyen, szégyen bizony! Most engem is
kerülget, vagy már el is kapott szörnyű
hatalmával s ural e Szörnyeteg!
Hogy MÁSSAL ÉLSZ, azért gyötör?

Hisz együtt

terveztük el szép házasságodat.
Imamalmom: MAGAM AKARTAM! S újra:
magam akartam, magam, magam! Mégis:
fura hiányod szívem gyúrja, gyomrom
rúgja, tapodja, rajta *lambadázik*.
Hittem: nem vagyok szerelmes beléd...
Vagy mégis... hiszen úgy fáj, hogy az arcod
nem láthatom, s nem észlelem: kezed
hogyan szedi elő az *egyszeműmet*,
ajkad miként bűvöli többszörösre,
majd ráguggolva...

Mi ez a hiány?!

Ez az érzelgős nyavalygás? Dehogy
szerelem ez, hanem DÜH, konok méreg,
eget-verő SÉRTETTSÉG: mégis elment!
Vagy LUSTASÁG? Az, az, a KÉNYELEM
megszünthe: jaj, bárhogy matatsz az ágyban:
a kézhez álló, kedves, megszokott
bunda sehol! S beléd döbben, hogy újat
muszáj keresni: de merre, de hol van?
Új hajtás jön, új bekerítés, fűzés,
– ha egyáltalán lelek még bulát! –,
aztán a kényes szoktatás, s hajaj:
elődök kamaty-rigolyáinak
elvetése, egyeztetése meghitt
figuráimmal, masszív magyarázat
vénecske pöcsöm individuális
heppjeiről...

Nem! Nem a lustaság!

A FASZ-IRÍGYség gyötör biztosan!
Hogy az utódé nagyobb, vastagabb,
hosszabb, lilásabb, eresebb – s ha kisebb:
jobban mozog, jobban kever, gyönyörben
gazdagabb szerszám...

S máris látlak, látlak:

hanyatt dobódtál s a gyűlölt utód
rajtad szuszakol, tolatyúzik benned;
hallom szapora szuszogásod, apró
sikolyaid, látom, igenis, LÁTOM:
kósza puncid zseni-izmai forrón

masszírozzák azt a méltatlan, ócska,
hímvesszőnek nevezett, ragyaverte
szarkavaró-karót, lefosott répát,
tűzre való kinövést! Combjaid
korcs dereka körül repdesnek, aztán
– ahogy tanultad tőlem –: összekulcsolt
lábfejjel segíted *likitelni*
szőrös, keszeg seggét... Jaj, látom, látom
(s FÁJOM), a végén jó szagú ruhával
– úgy, ahogy én szerettem – csuda-lágyan
megtörölgeted babusgatva azt a
édes nedvedtől illatozó, retkes
gyomgyökeret s még csókot is lehelsz
köszönettel a fejére...

ELÉG!

Távozz tőlem, rohadék Zöldszemű Szörny!
Úgyis meglelem ELLENSZEREDET!

SZERETTEM BENNED...

Szerettem benned, hogy helyembe jöttél,
s magad legyőzve kikezdtél velem!
Szerettem benned, hogy nem nyöszörögtél,
csak elkaptad a száddal fegyverem!

Szerettem benned, hogy sose nyafogtál,
hogy vigyelek el ide vagy oda,
s ha combjaid csőfogójába fogtál:
bizisten, én sem vágytam sehova!

Szerettem benned, hogy viszonyunk féltett
titkait ma sem tudja senki sem;
visításod AZT ismerték, de téged
szomszéd még rajta nem kapott, szívem!

Szerettem rajtad mindent: szemed, orrod,
parányi cicid, formás köldököd,
hegyes segged, ahogy kihívón hordod
s vele a férfinép szemét bököd!

Szerettem rajtad... Ma is mit nem adnék
öledért: nékem az volt a csoda:
olyan hatalmas égő kisajkat még
– falánk polipszáj! – nem láttam soha.

– Szerettem benned azt, hogy ilyen asszony
nem ölelt még! S hogy elvégeztetett:
olyan nem jön már, aki rád *hajazzon*,
„nagy kaniságom” kifulladt veled!

Szerettem benned – bár más társa lettél –,
hogy rád gondolva: „könnyűim nyelem”.
Szerettem benned, hogy nagyon szerettél!
S magamban – hogy mindezt beismerem!

A BÚCSÚ HAT SORA

Megköszönöm, hogy időben leléptél!
Evvel is csupa jót tettél velem!
Ez ám a gesztus! Ez a szerelem!
Hiányod súgja: ha picit kitartasz,
agyó Nyugalom, Csend, Boldog Szabadság –:
Isten se ment meg, hogy „BEKÖSD A FEJEM”!!!

VALLOMÁS

Soha nem mondtam volna el neked,
ha nem lennél már a más felesége,
szerető hitves, nélkülözhetetlen
vállalkozói üzlettárs! Soha
nem tudod meg, hogy mikor lerohantál,
régem, a kezdet kezdetén: olyan
halálra rémült poétát még nem bírt
hátán a föld, amilyen én valék!

Két év óta már „ügyeletes száлка”
voltam a POLBIZ két barma szemében!
Pardon: én őket AKKOR IS baromnak
neveztem ama piti ügy miatt:
egy dajdajozó, szarjankó vezér-
igazgatót írtam le s „jaj fejemnek!”:
A FÉL KORMÁNY MAGÁRA VETTE!

Rajta:

kinyírni azt a kínos figurát!
KIRÚGNI!: „Honnan, nincsen munkahelye?!”

KIZÁRNI!: „Ah, nem tagja semminek!”
FIGYELNI!: „Ez egy rohadt remete,
nincs kartársa, ki ELÁZTATNÁ, nincsen
barátja, aki BESÚGNÁ, bizalmas
telefonjait utcai fülkékből
s alkalmi helyről bonyolítja!”

– Így

szólhatott a dialóg! Lakásom
biztonságát nem féltettem: „riasztó-
rendszerét” magam fabrikáltam, eská,
(s mert semmi „rendszer” nem volt benne)

kétlem

hogy azt „áttörné” titkon „béemes”!
– Ekkor jöttél, te, kincsem! Semmi kecmec,
jelzés, kacsintás, flört a piacon,
csak rám törtél és csókoltál mohón!
Hogy ijedtségem enyhült – már morogtam
magamban: „Ilyen fontos úr vagyok?
S ha már ILYEN: küldhettek volna szebbet,
olyan *Ornella Muti*-féle fincsi
szex-atombombát! Úgyis a nép pénzén
bonyolódik e „titkos akció”!
(Ki látott még bugyidba, Istenem!?)
Még félttem ám!

Aztán cirpelt a cipzár,
s ahogy kezedben volt a bájdorong
s dolgozni kezdtél..., dübörgő szívemre
szent béke szállt:

„Ó, ezerszer bocsánat
POLBIZ-taták, piás miniszterek,
morcos fiúkák: BELÜGYÉR PARANCSRA
– ilyen boldogan, odaadón, mélyen,
szerelmetesen – SZOPNI NEM LEHET!!!”

NAGY EZ A SÖTÉTSÉG

Győztes combod V-betűje tövében
dugattyúzós pucér seggem felett
elzúgtak a vértelen forradalmak!
Első löketünk idejében élt még
KADAROM JANOSOM, jó talpnyalói
gyűrűjében szuszmákolva, hisz régen
fogalma sem volt: hány hét a világ.
Még emlékszem: valami suta, ósdi
szövegeket motyogott a türelmes

tévében, mikor elegendem lett. Viszlát!
Polip-ajkú öledre bukva, nyelvem
fürdetve benned végleg elmerültem.

Kirekesztődött a lökött világ.

Bujálkodásunk szüneteiben
– míg mellbimbóid pengettem szelíden –
hallottuk, hogy valami *párt-paláver*
kavarta meg a kedélyeket. Aztán
rendeztek két cicomás temetést is:
akkoriban fedeztük fel: a forgó
fotelben milyen nagyszerű kefélni!

Tompítani gyönyöröd hangjait:
háttér-ricsajként mindig szólt a tévé.

Oldalt heverve, hátadhoz tapadva
farkaltalak – igyekvő ujjaimmal
hasad felől külön gyomrozva puncid –,
mikor lihegő jajdulásaid
szünetében fülemhez ért a hír, hogy
bontják a híres Berlini Falat!

Más este meg élém guggolva szoptál,
– miközben boldog sípcsontom kemény
lejtőjén le-fel szánkózott mohón
tüzelő, síkos, lankadatlan *mindzsód* –
ekkor láttam (fél szemmel): *északi*
testvéreink mozgólódása győzött
s egy drámaíró lett az elnökük!

A Nagy Román Nép Csúcsheületét is
profán módon észleltem csak: öled
pagonyából emeltem fejem éppen,
(levegőt venni), mikor felfedeztem
az állandónak tűnő „nagy-totált”.
Tűnődtem, mi az: *dák passiójáték?*
Pártiskolai csoportkép, hiszen
a képernyőn, a távolba tekintő
– vasalt zászlók s vasalt egyenruhák
előtt ülő – alakok ezt sugallták...
hát újra kezdtem a „bólogatást”.

Dugattyúzós pucér seggem felett
elszálltak a kedélyes forradalmak!
S most, hogy elmentél s más ágyán cicázva,
nevet cserélve itt hagytál a szarban
(akár pártod a „proletariátust”!),
mint ki hosszú amnéziából eszmél,

megriadva látom: a semmi szélén
imbolyog az ország! Hát részrehajlás
nélkül, „csökkent” pártonkívüliként
rémülözhetek kedvemre, avagy
röhöghetek a totyakos protézis-
csattogató elnökökön s briganti
kinézetű más vezéreken – s közben
agyamban mind makacsabbul ADY
kuruc sorai ismétlődnek egyre:

*„...Nagy ez a sötétség,
Felgyújtottuk a világot
S nem látunk egy lépést.”*

MEGKÉSETT LEVÉL

Bocsásson meg, szép ismeretlen asszony,
hogy ötszáztizenhárom nap után
válaszolok csak levelére! Kérem,
olvassa el és bátran tépje össze!
Legyen mentségem az, hogy három évig
dideregtető Márta-lázban égtem.
Süketen, vakon a kinti világ
dolgaira: egy fergeteges puncin
kívül nem láttam semmit! (Jaj, bocsánat,
kis híján bizony füllentettem: mégis
találtam ám valami fontosat!:
Félezer napja, kazalnyi levélből
megtartottam a maga kendőzetlen,
„Mártám” dicsérő, értő levelét!)
– Ha megbocsát egy fáradt, *elhagyott*,
örvénylő lázból lábadozó, morcos
vén majomnak, s az ötszáztizenhárom
napot semmisnek veszi: folytatom.

Ha résnyit is kiláttam volna akkor
Mártám bozontja mögül: menten írok,
mit írok! – rögvest rohanok magához...
...HOZZÁD! Te, Te, Te, kedves, megköszönni
verseimet méltató soraid,
(hisz sok levél csak vágta azokat)
és mindent, mindent „kihozni belőled”,
minden szépet, a „maximumot”!

Hidd el:

unikum az, ha egy – koromhoz mérten –
drága kis *tini-asszonyka* megérti,

s mi több: élvezi egy öreg toportyán
pajzánkodó strófáit! Címedet
azért hagytam meg (tudom már!), hogy egyszer
írok majd! És... és látlak is...

Különben,
melyik író társ érdemelne Téged?!
Kiket becsülök, azokra kesernyés
asszony vigyáz s féltékeny szeretők!
A többiek meg... irigyen csak annyit:
Ezt a belükbe!...

Édesistenem!
Végre írhattam Neked! S most, könyörgöm,
felejts is el, Te tini-tünemény!
Kiállhatatlan öreg bak vagyok!
Fél éve már, hogy lelépett a Márta.
Rám unt? „Talált egy fiatal bikát”?
A szent igazság: én tereltem őket
közös karámba. Ma is ezt nyögöm!
Begubóztam. Szelíden visszakúszom
„magányom páncél búrája alá”,
csak feladom e becses levelet.
Evvvel leróttam drága tartozásom.

Kívánom, találj méltó társra, gyöngyöm,
s légy olyan boldog, mint én voltam egykor
megváltó-ölű Mártám oldalán!
Ne válaszolj! Kérlek! Ne is keress!
Embergyűlölő „özvegy” vagyok ismét...
s az istenit... tán... megint... *impotens*?!